

Rond een uurtje of tien verliet ik het appartement en liep richting de boulevard langs de Middellandse Zee, nadat ik langs een bakker was gegaan om wat karton te vragen. De bakker keek verbaasd en ik legde uit dat ik een liftbordje wilde gaan maken, waarop hij aan kwam zetten met een groot stuk karton.

In een parkje heb ik het karton gescheurd tot het gewenste formaat. Ik heb mijn liftbordjes liever niet te groot, maar zeker ook niet te klein en ik wil het makkelijk in mijn hand kunnen houden. Daarnaast moet de naam van een plaats of een land er goed op passen, want een passerende automobilist heeft maar een paar tellen om de naam te kunnen lezen.

Als ik een bordje maak, zet ik eerst de letters wat kleiner neer. Als ik dat gedaan heb, teken ik de letters groter uit, om deze vervolgens in te kleuren.

Het maken van een liftbordje vind ik altijd een leuke, creatieve en ontspannende bezigheid.

In het parkje heb ik mijn zwarte marker gebruikt die ik altijd bij me heb en met grote letters schreef ik 'Saint-Raphaël'. Het zonnetje scheen trouwens al lekker, waardoor ik het warm had.

Na wat mensen naar de boulevard gevraagd te hebben en die kant op te lopen, kon ik de zee zien liggen. Ik werd gewoon blij van het blauwe zeewater.

In de verte zag ik vliegtuigen van het nabijgelegen vliegveld boven het strand vliegen, waar het al behoorlijk druk was.

Na een tijdje met de zee aan mijn linkerkant te hebben gewandeld en het verkeer te aanschouwen, besloot ik een liftplekje te zoeken. Ik had al gezien dat er veel verkeerslichten op de boulevard stonden en ik zag het niet zo zitten om bij een stoplicht mijn bordje omhoog te houden. Bestuurders zijn geconcentreerd op de kleuren van het verkeerslicht en bezig met remmen of optrekken. Echt veel tijd heeft een automobilist dan niet voor mij en zal niet zo snel stoppen om me mee te nemen.

Na een stuk gelopen te hebben, zag ik een benzinestation aan mijn rechterhand. Dat kwam goed uit, want ik wilde graag wat drinken en even naar het toilet. Ik was al behoorlijk aan het zweten.

Bij het benzinestation aangekomen, zag ik een mooi plekje om te gaan

staan. Chauffeurs konden daar zowel voor als achter mij stoppen. Ook konden ze me zien als ze stonden te tanken. Na mijn toiletbezoek zag ik veel dure, luxe auto's voorbijkomen, maar geen van de chauffeurs nam mij mee. Door sommige bestuurders werd ik argwanend bekeken en een paar deden of ze mij niet hadden gezien. De zon was zo fel dat mijn ogen ervan gingen tranen en met betraande ogen zie ik minder, waardoor het ook lastiger is om contact te maken. Bovendien stond ik niet echt beschut.

GEEN LIFT MAAR WEL VIJF EURO VAN TWEE DAMES

Ik stond denk ik een kleine twintig minuten te wachten, toen een rode Renault Clio voor mij stopte. Ik heb Renault altijd een fijn merk gevonden en rijd er best graag in mee. De auto die nu voor mij stilhield, zag er schoon en goed onderhouden uit. Twee wat oudere dames draaiden het raampje open. De dames gaven aan dat zij een andere richting opgingen dan ik. Ze zagen er keurig verzorgd uit. Beide dames hadden hun haar mooi opgestoken en hun nagels waren netjes gelakt. Op de achterbank lag een kleine, dure handtas. Ik vond het leuk dat deze twee dames voor me stopten, alleen spraken ze niets anders dan Frans. Naar beste kunnen sprak ik een klein woordje Frans met hen mee. De vrouw aan de passagierskant pakte haar portemonnee uit haar handtasje. Ze wilde mij vijf euro geven. Eerst wilde ik dat niet aannemen en ik bedankte haar vriendelijk. De vrouw aan de bestuurderskant dacht echter dat ik twijfelde en dat ik het wel wilde aannemen. De twee dames gingen met elkaar in gesprek en hierdoor had ik wat tijd om over de situatie na te denken, waarna ik tot de conclusie kwam dat ik eigenlijk altijd meega met wat er op mijn pad komt. Dus zei ik tegen de vrouw aan de passagierskant dat ik het geld toch kon gebruiken, om er een extra flesje water van te kunnen kopen. De vrouw pakte haar portemonnee en gaf mij met haar grootste glimlach dat biljet van vijf euro, waarbij de andere vrouw ook hartelijk lachte. Ik bedankte beide vrouwen dat zij voor mij waren gestopt en dat ik vijf euro had gekregen. Al wuivend en toeterend reden zij bij me vandaan en ik kon natuurlijk niet anders dan ook zwaaien en glimlachen. In al die jaren dat ik nu lift, is het mij niet eerder overkomen dat ik geld kreeg.

Vol verwondering stond ik het gebeuren met deze twee vrouwen te overpeinzen, toen er opeens een hond aan me begon te snuffelen. Ik was weer in de realiteit. De hond sjokte vervolgens op z'n elfendertigste weg. Het werd alsmaar warmer en ik merkte dat mijn armen aan het verbranden waren.

Toch durfde ik het niet aan om naar een nieuwe liftplek te zoeken,